

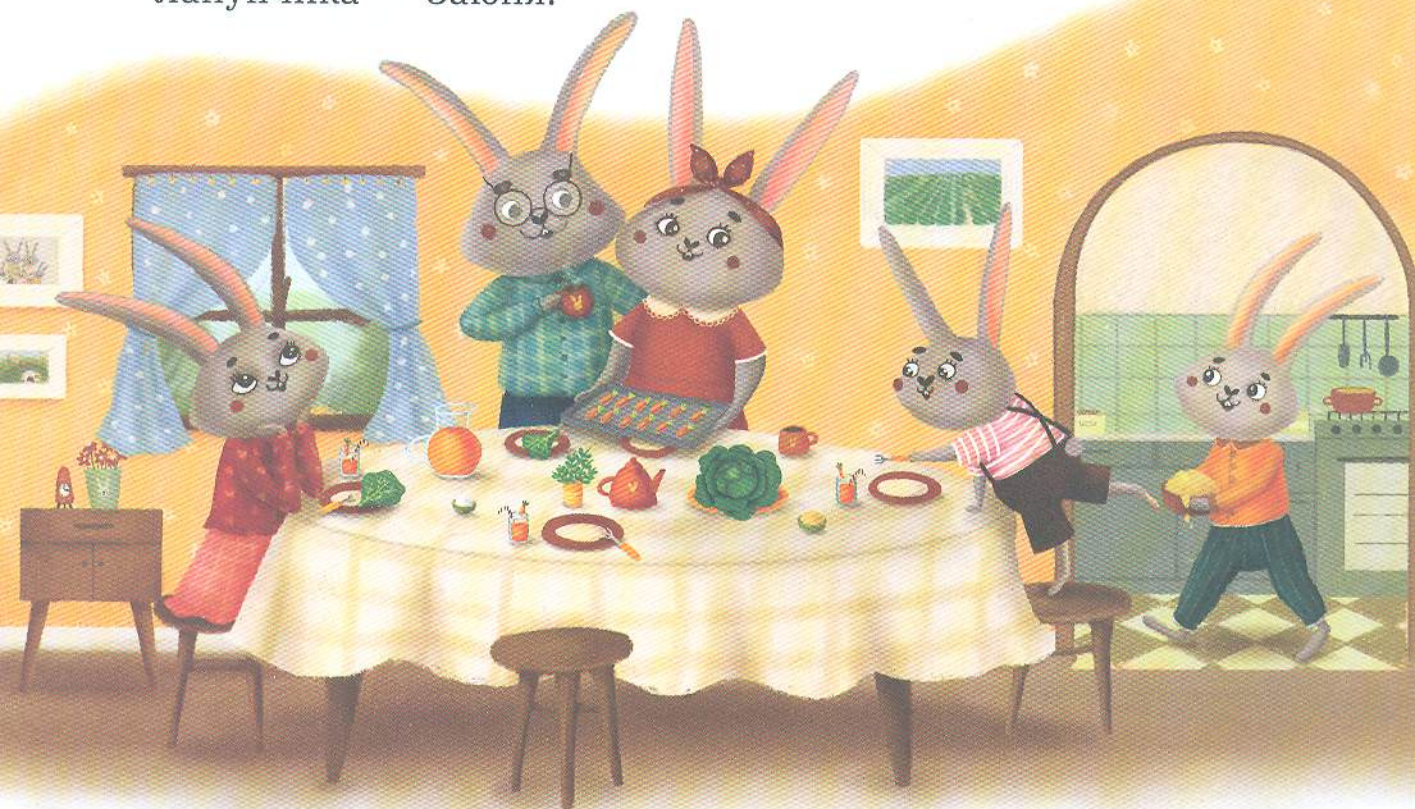
Як Лапунчик втрапив у халепу

У величезному казковому, прекрасному, густому лісі, де траплялись і непролазні хащі, і світлі галявини з яскравими квітами та запашними травами, жив собі Лапунчик.

Лапунчик був маленьким зайченятком, але не таким, як усі маленькі зайченятка. Які вони, зайченятка, на нашу думку? Пухнасті. Ласкаві. Слухняні. Трохи боязкі. Їх хочеться захищати, обіймати й пестити.

Але Лапунчик був не таким. Він був — тримайтеся, бо про таких зайців ви ще не чули! — справжнім розбишакою. Часом він міг утнути таке, що батьки, а особливо мама, аж не могли дати раду своїм емоціям. І тоді давали прочуханки зайчикові — сварили його (от ніде правди діти, таке траплялося). Та, на щастя, лиш інколи, бо матуся Лапунчика дуже любила. А захищати, обіймати й пестити його було напрочуд приємно тоді, коли Лапунчик, вдосталь набігавшись і напустувавшись, солодко засинав у своєму ліжечку.

Саме відтоді, як Лапунчик став підростати й досліджувати світ навколо, не стало спокою в дружній заячій родині. А була вона чималенькою: мама Зайчиха, тато Заєць, старший брат Лапунчика — Зайко та старша сестра Лапунчика — Заюня.

Лапунчика навіть назвали саме так, а не якимось Зайченятком чи Зайчиськом, бо всі сподівалися, що малий ростиме винятково лагідним і спокійним створінням. Але, як ми знаємо, сталось інакше. Іноді рідні сердилися на Лапунчика та сварили його. Тоді Лапунчик сумував і думав, що його ніхто не любить. Але то було неправдою — і зрозумів це Лапунчик якраз у той день, коли сталася халепа.

Старший брат Зайко часто повторював:

— Лапунчику, не бешкетуй, а то втрапиш у халепу!

Лапунчик його слухав і починав уявляти, що ж таке халепа, бо слово це було зайченяткові невідомим. А запитати, що воно означає, Лапунчик соромився (бо ж такі круті зайченята все на світі знають!). Тому зрештою йому це химерне слово почало уявлятися чимось таким смачненьким, як капуста. І уявлялося навіть більше: що мчить він по лісу й раптом потрапляє на вели-и-и-ку галявину, повну цієї смачної халепа (тобто смачної капусти!). І на братові слова малий лише загадково всміхався.

Аж якось наприкінці літа, одного погожого серпневого дня, гуляв собі Лапунчик лісом. І побачив прямо перед собою здоровенного дуба з розлогим, густим гіллям, що починалося мало не біля самісінької землі. Дуб наче запрошував — іди до мене, стрибай по моїх надійних гілках! Якщо добре поміркувати, то саме дуб і був у всьому вишен. Бо тоді, надивившись на гостинне дерево, Лапунчик подумав: «Чому б не спробувати на дуба залізти?».

То й що з того, що зайці по деревах не лазять!

А треба сказати, що Лапунчик уже колись пробував був видертися на берізку, яка росте поруч із заячою норую. Та його зняла з першої ж гілочки Заюня, яка тільки-но повернулася додому з прогулянки й побачила таку дивовижу: її братик пробує забратися на березу. Аж очам своїм не повірила. Тоді вона хутенько підхопила зайченя на руки й сказала:

— Лапунчику, запам'ятай: зайці по деревах не лазять! Зрозумів?

Лапунчик кивнув головою на знак згоди. Він зрозумів. Утім це не означало, що пообіцяв більше ніколи-ніколи не пробувати. Може, зайці й не лазять. Але ж Лапунчикові кортіло спробувати!

І ось тепер він стояв навпроти здоровецького дуба й аж жмурився від того, як йому хотілося на того дуба видертися.

А ще кортіло стати першим зайчиськом, що подолав висоту та видерся на дерево.

Недовго думаючи, Лапунчик узявся лапами за нижню гілочку, підтягнувся й заліз на неї. Трохи посидів, відпочив. Озирнувся навколо: земля була близенько, а гілка — широкою і надійною. Тоді він легко піднявся на другу гілочку. А потім і на третю. Четверта далася трохи важче, бо вже було високувато. Та наш зайчик не здавався і поволеньки просувався нагору.

Аж десь на чотирнадцятій гілці Лапунчик глянув униз. І йому стало так страшно, як тоді, коли в травні була блискавка з громом і він аж трусився з переляку.

А тут навіть і труситися не міг, бо боявся впасти.

Тож Лапунчик на тій гілці просто завмер, бо лізти далі вже не наважувався — так лячно йому було.

Тим часом до того самого дуба хутенько чимчикував на своїх коротеньких ніжках маленький, кругленький і смугастий кабанець Хрюндик.

Треба сказати, що Хрюндик теж не вирізнявся слухняним і спокійним нором. Ось як тепер: хіба він послухався мами Хрюні, яка суворо наказала не ходити самому по ті смачнючі жолудці, якими вони вдвох ласували напередодні? Ні.

Хіба він послухався тата Хрюна, який наказав узагалі не виходити за огорожу біля їхнього дому? Ні.

Замість того щоб гарненько й спокійненько гратись у дворі, доки тато з мамою повернуться з поживними корінцями додому, малий кабанець утік!